JIN 2010/692 20 juli 2010 Hof 's-Hertogenbosch

Rubriek:	Ondernemingsrecht
Vindplaats:	2010/692
Instantie:	Hof 's-Hertogenbosch
Datum:	20 juli 2010
Rolnr:	HD 200.023.233, BN2822
College:	Mr. Meulenbroek Mr. Keizer Mr. Theuws
Auteur noot:	Wolf
Trefwoorden:	Aansprakelijkheid schuld uit duurovereenkomst. Aansprakelijkheid vennoot na uittreden.
Essentie:	Voormalig vennoot VOF aansprakelijk voor huurschuld die na zijn uittreden uit de VOF is ontstaan, uit voordien mede door hemzelf namens de VOF gesloten huurovereenkomst voor bepaalde tijd.
Rechtsbron(nen):	WvK art 18
Eiser:	[X.], te [woonplaats], appellant, advocaat: mr. R. Lessy, *tegen*
Gedaagde:	de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid [Y.] Kantoor- en Garderobemeubulair BV, te [vestigingsplaats], op het bij exploot van dagvaarding van 16 januari 2009 ingeleide hoger beroep van de vonnissen van de Rechtbank Breda, sector kanton, locatie Tilburg, van 20 juni 2007, 4 juni 2008 en 22 oktober 2008, gewezen tussen [geïntimeerde] als eiseres en [appellant] als een van de twee gedaagden. advocaat: mr. E. Hermsen,

Samenvatting
X en C zijn gewezen vennoten in een vennootschap onder firma. X is per 1 mei 2005 uitgetreden. C heeft de door de VOF gedreven onderneming nadien als eenmanszaak voortgezet en op 1 september 2005 aan een derde overgedragen. De VOF is op 16 juli 2003 een huurovereenkomst aangegaan met Y voor de huur van een bedrijfsruimte, ingaande op 1 oktober 2003 en eindigend op 30 september 2008. De onderneming van de VOF – en later de eenmanszaak – was steeds in het gehuurde gevestigd. Sinds april 2006 is een huurachterstand ontstaan.
De verhuurder heeft X en C gedagvaard en betaling van de achterstallige huur en ontbinding van de huurovereenkomst gevorderd. De kantonrechter heeft de vorderingen toegewezen. Het hof heeft in het appel van X het vonnis bekrachtigd.
In een VOF is ieder van de vennoten op grond van art. 18 WvK hoofdelijk aansprakelijk voor de verbintenissen van de VOF. Het hof wijst een beroep op de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid af. Door het uittreden van een vennoot uit de VOF en de daaruit voortvloeiende ontbinding van die VOF is de verbintenis uit de huurovereenkomst niet geëindigd. Het beroep op de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid en het verweer dat C X in hun interne verhouding zou vrijwaren, worden verworpen. In eerste aanleg is door X een beroep gedaan op contractsoverneming. Met de kantonrechter is het hof van mening dat dat niet is komen vast te staan.

Noot:
1. De casus is als volgt. X (appellant) en C zijn gewezen vennoten in de vennootschap onder firma TMT Meubel v.o.f. X is per 1 mei 2005 uitgetreden. C heeft de door de VOF gedreven onderneming als eenmanszaak voortgezet. Op 1 september 2005 heeft C deze eenmanszaak overgedragen aan A.
De VOF is op 16 juli 2003 een schriftelijke huurovereenkomst aangegaan met Y (geïntimeerde) ter zake van de huur van een bedrijfsruimte, ingaande op 1 oktober 2003 en eindigend op 30 september 2008. De door de VOF en later de door de eenmanszaak gedreven onderneming was

steeds gevestigd in de door Y verhuurde bedrijfsruimte. De huur over de maand april 2006 is deels betaald. Daarna is geen huur meer betaald.
De verhuurder (Y) heeft X en C voor de kantonrechter gedagvaard en betaling van de achterstallige huur en ontbinding van de huurovereenkomst gevorderd. De kantonrechter heeft de vorderingen toegewezen. Het hof heeft het vonnis bekrachtigd.
Het hof komt op grond van art. 18 WvK tot haar oordeel. In een VOF is ieder van de vennoten hoofdelijk aansprakelijk voor de verbintenissen van de VOF. Het hof wijst een beroep op de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid af.
De kernoverweging van het arrest is r.o. 4.7. Door het uittreden van een vennoot uit de VOF en de daaruit voortvloeiende ontbinding van die VOF is de verbintenis uit de huurovereenkomst niet geëindigd (r.o. 4.7.3). Het beroep op de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid wordt verworpen (r.o. 4.7.4). Ook het verweer dat C X zou vrijwaren, treft – terecht – geen doel (r.o. 4.7.5). Op beide verweren kom ik terug. In eerste aanleg is door X nog een beroep gedaan op contractsoverneming in de zin van art. 6:159 BW. Met de kantonrechter is het hof van mening dat dat niet is komen vast te staan (r.o. 4.8.).
2. Het hof sluit in haar overweging aan bij de hoofdregel van art. 18 WvK, de wetsgeschiedenis en jurisprudentie daarover. Een crediteur hoeft niet te dulden dat door het enkele uittreden van een vennoot zijn verhaalsmogelijkheden worden beperkt. In de literatuur is bepleit om de aansprakelijkheid na uittreden te verzachten of aan een bepaalde tijdslimiet te binden (zie J.M.M. Maeijer, *Maatschap, vennootschap onder firma, commanditaire vennootschap* (Asser-serie 5-V), Deventer: Kluwer 1999, nr. 265). Op dat pleidooi kom ik terug.
3. In het arrest verwijst het hof naar het arrest van het Hof Arnhem van 29 januari 2008 (LJN BC3197). Andere uitspraken in dezelfde lijn zijn: Rb. Utrecht 3 oktober 1984, *NJ* 1985, 370; Hof Amsterdam 20 april 1989, *NJ* 1990, 201 en Hof Arnhem 18 december 1990, *NJ* 1992, 518 (r.o. 2). Het arrest van het Hof 's-Hertogenbosch van 19 mei 1983, *NJ* 1984, 263 biedt een nuancering: de goede trouw verzet zich ertegen dat de uitgetreden vennoot vanaf dat moment nog aansprakelijk wordt gehouden voor de verzwaring van de aansprakelijkheid als gevolg van handelingen verricht door de gewezen medevennoot. Dat is bijvoorbeeld het geval indien na het uittreden bepaalde wijzigingen in de (duur)overeenkomst worden aangebracht.
4. X heeft in de procedure een beroep gedaan op de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid. Verhuurder Y wist dat X uit de vennootschap was getreden. Het hof achtte dat enkele feit onvoldoende. Uit r.o. 4.7.4 blijkt dat het hof het enerzijds bezwaarlijk zou vinden de uitgetreden vennoot tot het einde van de huurovereenkomst aansprakelijk te houden voor na het einde van de VOF voortdurende verbintenissen, op de nakoming waarvan hij geen invloed heeft. Anderzijds – en dat weegt zwaarder – is het bezwaarlijk dat een vennoot zich aan verhaal zou kunnen onttrekken door het enkele uittreden uit de VOF.
5. De overweging van het hof lijkt mij juist. Ten eerste, omdat die overweging in lijn ligt met de strekking van art. 18 WvK. Ten tweede moet een rechter terughoudend zijn bij de toepassing van de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid, zo blijkt uit de formulering van art. 6:248 lid 2 BW. Ten derde moet degene die een beroep op die beperkende werking doet dat goed onderbouwen en motiveren. De enkele wetenschap van Y is voor een geslaagd beroep niet voldoende.
6. De overweging van het hof ligt tevens in lijn met de hiervoor aangehaalde jurisprudentie. Daarin is in het kader van een beroep op de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid gesteld dat de wederpartij het handelsregister had kunnen raadplegen en kunnen constateren dat de betreffende vennoot was uitgetreden. De lijn in die jurisprudentie is dat niet van een wederpartij bij duurovereenkomsten kan worden verwacht dat hij het handelsregister raadpleegt om te kijken of sprake is van een uitgetreden vennoot. De enkele inschrijving van dat uittreden maakt niet dat de wederpartij geacht wordt daarmee bekend te zijn.
7. Het verschil tussen de lijn in de hiervoor aangehaalde jurisprudentie en deze casus is dat de verhuurder op de hoogte is gesteld van het uittreden van X. Met andere woorden: de wederpartij hoefde zelf geen actie te ondernemen, zoals het inzage nemen in het handelsregister. Het uittreden is hem medegedeeld. Indien de wederpartij blijft stil zitten, heeft hij dan zijn rechten verwerkt? Nee, het enkel tijdsverloop levert geen rechtsverwerking op. Rechtsverwerking is niet in de wet geregeld en is een bijzondere toepassing van de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid. Voor dat laatste geldt in hoofdlijn hetgeen ik al heb opgemerkt.
8. In de literatuur is, zoals gezegd, bepleit om de aansprakelijkheid na uittreden te verzachten of aan een bepaalde tijdslimiet te binden. De gedachte daarachter is dat vooral bij duurovereenkomsten, zoals in dit geval, de aansprakelijkheid na uittreden zwaar kan drukken. Het huidige art. 18 WvK kent geen beperking in tijd wat betreft schulden voortvloeiende uit duurovereenkomsten aangegaan ten tijde dat de vennoot deel uitmaakte van de VOF. Het ontwerpartikel 7:824 in het wetsvoorstel van titel 7.13 (personenvennootschappen) brengt daarin verandering. Dat artikel bepaalt dat de rechtsvordering tegen de uitgetreden vennoot tot nakoming van ten tijde van zijn uittreden bestaande verbintenissen verjaart op het tijdstip dat ook de rechtsvordering tegen de vennootschap verjaart, en in ieder geval door verloop van vijf jaren

na de aanvang van de dag volgend op die waarop zijn uittreden in het handelsregister is ingeschreven. Bovendien is de vennoot die uittreedt niet aansprakelijk voor schulden voortvloeiende uit een duurovereenkomst, die zijn ontstaan na zijn uittreden, ook al komen zij voort uit een (duur)overeenkomst die de vennootschap is aangegaan toen de vennoot nog deel uitmaakte van de vennootschap. Daarmee geeft de wetgever gehoor aan het pleidooi in de literatuur en het in de rechtspraak gedane beroep op de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid.
9. Hoewel de nieuwe titel 7.13 BW na inwerkingtreding een beperking van aansprakelijkheid geeft, blijft het voor de rechtspraktijk van belang de uittreding van een vennoot goed te regelen en in dat kader actief te handelen. Dat blijkt ook uit dit arrest. In de externe verhouding van de uitgetreden vennoot jegens crediteuren van de vennootschap moet het ontslag uit (hoofdelijke) aansprakelijkheid worden geregeld (afstand van recht, art. 6:160 BW), of contractsoverneming (art. 6:159 BW) bij ontbinding van de VOF en voortzetting van de onderneming van de VOF door de andere vennootschap in de vorm van een eenmanszaak. Het sluitstuk is de – in de interne verhouding gelegen – vrijwaring van de voortzettende venno(o)t(en) jegens de uitgetreden vennoot. Klopt de crediteur bij de uitgetreden vennoot aan, dan kan die vennoot op zijn gewezen vennoot op grond van die vrijwaring verhaal halen. Het spreekt voor zich dat dit alles schriftelijk moet worden vastgelegd om bewijsproblemen, zoals in dit arrest aan de orde was, te voorkomen.

R.A. Wolf

Uitspraak
Zie ook de uitspraak op rechtspraak.nl

Hof:

1. Het geding in eerste aanleg (zaaknr. 423699 CV EXPL 06-8533)

(...; Red.)

3. De gronden van het hoger beroep
Voor de exacte inhoud van de grieven verwijst het hof naar de memorie van grieven.

4. De beoordeling
4.1 In dit hoger beroep kan worden uitgegaan van de volgende kort weergegeven feiten.
[Geintimeerde] heeft bij schriftelijke huurovereenkomst van 16 juli 2003 aan de vennootschap onder firma TMT Meubel V.O.F. (hierna ook aan te duiden als: de vof) de bedrijfsruimte aan de [vestigingsadres] te [vestigingsplaats] verhuurd. De vof werd hierbij vertegenwoordigd door haar vennoten [appellant] (appellant) en [C.] (hierna: [C.]). [appellant] en [C.] zijn de door de vof gedreven onderneming in de gehuurde bedrijfsruimte gaan exploiteren.
De huur is aangegaan voor vijf jaren, ingaande 1 oktober 2003 en eindigend 30 september 2008.
Per 1 mei 2005 is [appellant] uit de vof getreden. [C.] heeft de onderneming die door de vof werd gedreven als eenmanszaak voortgezet.
Per 1 september 2005 heeft [C.] de door hem gedreven eenmanszaak overgedragen aan [A.] (hierna: [A.]). De naam van de eenmanszaak is gewijzigd in Divan Mobilia. De eenmanszaak bleef haar activiteiten ontplooien in de bedrijfsruimte aan de [vestigingsadres] te [vestigingsplaats].
De huur over de maand april 2006 is slechts ten dele betaald. Daarna is geen huur meer betaald.
4.2.1 [Geintimeerde] heeft in deze procedure in eerste aanleg [C.] en [appellant] op 24 november 2006 gedagvaard en gevorderd, na vermindering van eis bij akte van 9 april 2008, kort gezegd en voor zover thans van belang: ontbinding van de huurovereenkomst;
– hoofdelijke veroordeling van [C.] en [appellant] om een bedrag van € 43.848,46 te betalen, vermeerderd met € 5579,78 per maand over de periode van 1 december 2006 tot 1 juli 2007, een en ander vermeerderd met de wettelijke rente over die huur- dan wel schadevergoedingstermijnen vanaf hun vervaldata.
Het genoemde bedrag van € 43.848,46 bestaat uit:
– € 3250,= aan deels onbetaald gebleven huur over april 2006;
– € 39.058,46 aan onbetaald gebleven huur over mei tot en met november 2006;
– € 1540,= aan buitengerechtelijke kosten.
4.2.2 Aan deze vordering heeft [geintimeerde], kort weergegeven, ten grondslag gelegd:

– dat [C.] en [appellant] als contractspartijen van [geintimeerde] en als voormalige vennoten van de vof hoofdelijk aansprakelijk zijn voor betaling van de huurachterstand;
– dat het gehuurde uiteindelijk in de loop van juni 2007 is ontruimd en dus per 1 juli 2007 weer aan een derde kon worden verhuurd.
4.2.3 [C.] en [appellant] hebben in eerste aanleg, kort weergegeven en voor zover in hoger beroep van belang, het volgende verweer gevoerd:
Toen [A.] op 1 september 2005 de in het gehuurde gedreven eenmanszaak overnam, heeft hij ook de huurovereenkomst overgenomen en is hij met instemming van [geintimeerde] als huurder in de plaats gesteld van [appellant] en [C.]. Er is hierbij sprake geweest van een contractsovername in de zin van artikel 6:159 BW. [C.] en [appellant] zijn dus niet aansprakelijk voor de huurachterstand die na deze contractsovername is ontstaan.
4.3.1 In het tussenvonnis van 20 juni 2007 heeft de kantonrechter, kort weergegeven en voor zover thans van belang, [C.] en [appellant] toegelaten te bewijzen "dat [A.] in overleg en met toestemming van [geintimeerde] de ten processe bedoelde huurovereenkomst op 1 september 2005 heeft overgenomen, kortom dat [geintimeerde] heeft ingestemd met contractsoverneming en indeplaatsstelling door die [A.] voornoemd".
4.3.2 In het tussenvonnis 4 juni 2008 heeft de kantonrechter [C.] en [appellant] niet in de van hen verlangde bewijslevering geslaagd geacht.
De kantonrechter heeft de zaak vervolgens naar de rol verwezen teneinde – voor zover thans van belang – [geintimeerde] bij akte een toelichting te laten geven op haar stelling dat zij de bedrijfsruimte pas op 1 juli 2007 weer aan een derde heeft kunnen verhuren.
4.3.3 Bij eindvonnis 22 oktober 2008 heeft de kantonrechter, voor zover in dit hoger beroep van belang:
– de ontbinding uitgesproken van de tussen partijen bestaande huurovereenkomst met betrekking tot de bedrijfsruimte aan de [vestigingsadres] te [vestigingsplaats];
– [C.] en [appellant] hoofdelijk veroordeeld om aan [geintimeerde] € 43.808,46 te betalen vermeerderd met wettelijke rente als in het vonnis aangegeven;
– [C.] en [appellant] hoofdelijk veroordeeld om aan [geintimeerde] € 5579,78 per maand te betalen over de maanden december 2006 tot en met juni 2007, vermeerderd met wettelijke rente als in het vonnis aangegeven;
– met veroordeling van [C.] en [appellant] in de proceskosten.
Dat het toegewezen bedrag van € 43.808,46 een bedrag van € 40,= lager is dan het gevorderde bedrag, komt omdat de kantonrechter het ter zake buitengerechtelijke kosten gevorderde bedrag van € 1540,= slechts tot een bedrag van € 1500,= toewijsbaar heeft geacht.
4.4 Van de vijf door [appellant] voorgedragen grieven is grief I gericht tegen het tussenvonnis van 20 juni 2007, grief II tegen het tussenvonnis van 4 juni 2008 en grief III tegen het eindvonnis van 22 oktober 2008. De grieven IV en V borduren voort op de eerste drie grieven.
4.5 [Geintimeerde] heeft aangevoerd dat de tegen de tussenvonnissen gerichte grieven I en II geen doel kunnen treffen omdat [appellant] in zijn appeldagvaarding alleen hoger beroep heeft ingesteld tegen het eindvonnis. Het hof verwerpt dit betoog van [geintimeerde]. Volgens vaste rechtspraak vormt de appeldagvaarding de toegang tot de appelrechter, waarna bij memorie van grieven de omvang van het appel kan worden uitgebreid tot tussenvonnissen die aan het in de appeldagvaarding genoemde eindvonnis vooraf zijn gegaan.
4.6 [Appellant] heeft in punt 8 van de memorie van grieven gesteld dat hij het geschil in volle omvang aan het oordeel van het hof wil voorleggen, en vervolgens enkele specifieke grieven aangevoerd. Het hof zal zich beperken tot een beoordeling van de grieven. Het hof acht de enkele mededeling dat het appel volle omvang heeft, onvoldoende specifiek om niet door de grieven bestreken kwesties onder het ingestelde hoger beroep begrepen te achten.
4.7.1 Door middel van grief I voert [appellant] aan dat de kantonrechter in het tussenvonnis van 20 juni 2007 ten onrechte aan [C.] en [appellant] heeft opgedragen om bewijs te leveren van hun stelling dat [geintimeerde] heeft ingestemd met indeplaatsstelling dan wel contractsovername door [A.]. In de toelichting op de grief voert [appellant] aan dat hij reeds op 1 mei 2005 uit de vof was getreden, nadien geen bemoeienis meer met de vof heeft gehad en niet meer aansprakelijk was. Volgens [appellant] had de bewijsopdracht alleen aan [C.] moeten worden gegeven aangezien [appellant] hoe dan ook niet meer aansprakelijk was voor na zijn uittreden ontstane schulden van de vof.
Het hof zal deze grief gezamenlijk behandelen met grief III. In de toelichting op die grief voert [appellant] aan dat in artikel 19 Wetboek van Koophandel (WvK) staat dat een uittredende vennoot niet aansprakelijk is voor schulden die na zijn uittreden zijn ontstaan, tenzij het gaat om "noodzakelijke gevolgen" van een handeling die heeft plaatsgevonden vóór het uittreden. De onderhavige huurschulden zijn volgens [appellant] niet een dergelijk "noodzakelijk gevolg". [appellant] voert voorts aan dat hij niet op de hoogte was van de overdracht van de eenmanszaak door [C.] aan [A.]. Ook voert hij aan dat hij op het ontstaan van de huurschuld geen enkele

invloed heeft gehad.
4.7.2 Het hof stelt voorop dat het de verwijzing door [appellant] naar artikel 19 van het Wetboek van Koophandel niet kan plaatsen. De door [appellant] geciteerde tekst komt in dat artikel niet voor. Wel relevant is artikel 18 WvK. Volgens dat artikel is in een vof elk der vennoten hoofdelijk aansprakelijk voor de verbintenissen van de vof.
4.7.3 Door de grieven I en III wordt de vraag aan de orde gesteld of [appellant] ook hoofdelijk aansprakelijk is voor huurschulden die ná zijn uittreden uit de vof zijn ontstaan uit hoofde van de huurovereenkomst die vóór zijn uittreden door hem en [C.] namens de vof is gesloten. Het hof overweegt dienaangaande dat het in het onderhavige geval ging om een huurovereenkomst voor bepaalde tijd, in beginsel lopend tot 1 oktober 2008. De vennoten die deze overeenkomst zijn aangegaan, hebben zich daarmee hoofdelijk verbonden om aan [geintimeerde] tot die einddatum de huurtermijnen te voldoen. Door het uittreden van [appellant] uit de vof en de daaruit volgende ontbinding van de vof is deze verbintenis uit de huurovereenkomst niet geëindigd. [appellant] bleef daarvoor dus in beginsel hoofdelijk aansprakelijk (zie in dezelfde zin bijvoorbeeld Hof Arnhem 29 januari 2008, LJN: BC3197).
4.7.4 Het enkele feit dat [geintimeerde] op zeker moment op de hoogte werd gesteld van het uittreden van [appellant] uit de vof voert niet tot een ander oordeel. Die enkele wetenschap maakt het niet naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar dat [geintimeerde] [appellant] houdt aan de mede door hem aangegane verbintenis, voortvloeiend uit de huurovereenkomst, om in beginsel tot 1 oktober 2008 de huurtermijnen te voldoen. Het is weliswaar tot op zekere hoogte bezwaarlijk om [appellant] als uitgetreden vennoot nog aansprakelijk te houden voor na het einde van de vof voortdurende verbintenissen, op de niet-nakoming waarvan hij geen invloed heeft gehad. Het is van de andere kant echter ook bezwaarlijk indien een vennoot zich aan contractuele verplichtingen, waaraan hij gebonden is, zou kunnen onttrekken door uit de vof te treden terwijl de schuldeiser op nakoming van de overeenkomst door beide vennoten, inclusief de uittredende, mocht rekenen. De enkele wetenschap bij [geintimeerde] van het uittreden van [appellant] voert dus niet tot het gevolg dat [appellant] niet langer aansprakelijk zou zijn voor ná zijn uittreden verschuldigd geworden huurtermijnen.
4.7.5 Door [appellant] is voorts aangevoerd dat hij bij gelegenheid van zijn uittreden uit de vof met [C.] is overeengekomen dat alle baten en schulden voor rekening van [C.] zouden komen en dat [C.] hem van aansprakelijkheid voor die schulden zou vrijwaren. Dat betreft echter de onderlinge verhouding tussen [appellant] en [C.] en niet de verhouding van [appellant] tot [geintimeerde]. [geintimeerde] is aan een dergelijke onderlinge regeling tussen [appellant] en [C.] niet gebonden. Op de verplichtingen van [appellant] jegens [geintimeerde] is deze regeling in ieder geval niet van invloed.
4.7.6 Het voorgaande voert tot de conclusie dat de grieven I en III falen en dat de kantonrechter [C.] en [appellant] terecht heeft opgedragen om bewijs te leveren van hun stelling dat [geintimeerde] heeft ingestemd met overname van de huurovereenkomst door [A.], waardoor [C.] en [appellant] niet langer hoofdelijk aansprakelijk zouden zijn voor de nakoming van de nog komende huurtermijnen tot 1 oktober 2008.
4.8.1 Grief II is gericht tegen het oordeel van de kantonrechter dat [C.] en [appellant] niet in deze bewijslevering geslaagd zijn.
4.8.2 Het hof stelt bij beoordeling van deze grief voorop dat een partij bij een overeenkomst ingevolge artikel 6:159 BW haar rechtsverhouding tot de wederpartij met medewerking van die wederpartij kan overdragen aan een derde bij een tussen haar en de derde opgemaakte akte. Een dergelijke contractsoverneming is een driepartijenovereenkomst. De medewerking door de wederpartij (in dit geval: [geintimeerde]) kan in elke vorm worden verleend, vooraf of achteraf, en kan ook in gedragingen besloten liggen (BW 3:37 lid 1). Dit houdt echter niet in dat er zonder meer vanuit gegaan kan worden dat medewerking is verleend. Dat medewerking is verleend moet op basis van de feiten en omstandigheden vastgesteld worden.
4.8.3 Het hof deelt in dit geval het oordeel van de kantonrechter dat medewerking door [geintimeerde] aan de door [C.] en [A.] beoogde contractsovername niet is komen vast te staan. Afgezien van de getuige [C.] heeft geen enkele getuige uit eigen wetenschap kunnen verklaren over een uitlating of gedraging van medewerkers van [geintimeerde] waaruit instemming met de contractsovername – en met name ook met het ontslaan van [appellant] en [C.] uit hun hoofdelijke aansprakelijkheid voor betaling van de huurpenningen tot het einde van de overeengekomen huurperiode – kan worden afgeleid. De verklaring van [C.] staat op dat punt dus geheel op zichzelf. Daar komt bij dat de heer [E.], die volgens [C.] de gestelde uitlating namens [geintimeerde] zou hebben gedaan, dit als getuige uitdrukkelijk heeft ontkend.
4.8.4 Ook uit de andere feiten en omstandigheden van het geval is naar het oordeel van het hof niet af te leiden dat [geintimeerde] bereid was om mee te werken aan een contractsovername door [A.], in die zin dat [appellant] en [C.] niet langer hoofdelijk aansprakelijk zouden zijn voor voldoening van de huurtermijnen over het restant van de overeengekomen huurperiode. Dit geldt zowel voor de in punt 22 van de memorie van grieven bedoelde sluiting van een aanvullende

huurovereenkomst als voor het feit dat bepaalde huurtermijnen door [A.] zijn voldaan.
4.8.5 Grief III faalt op grond van het voorgaande.

4.9 De grieven IV en V hebben naast de grieven I tot en met III geen zelfstandige betekenis en falen in het voetspoor van die grieven.

4.10 Nu alle grieven falen zal het hof de beroepen vonnissen bekrachtigen, met veroordeling van [appellant] in de kosten van het hoger beroep.

5. De uitspraak

Het hof:
bekrachtigt de door de rechtbank Breda, sector kanton, locatie Tilburg, tussen partijen gewezen vonnissen van 20 juni 2007, 4 juni 2008 en 22 oktober 2008, waarvan beroep;
veroordeelt [appellant] in de kosten van het hoger beroep, aan de zijde van [geintimeerde] tot op heden begroot op € 262,= aan vast recht en op € 1631,= voor salaris advocaat.